

DECRETA EUGENII PAPÆ II.

EX CONCILIO RHEMENSIS.

I.

Qui excommunicato, donec ab eo qui eum excommunicaverat, vel ab alio auctoritate sedis apostolicæ absolvatur, scienter communicare præsumperit, excommunicationis sententiæ ipsam teneri censemus.

II.

Præcipimus observari ut qui in ordine subdiaconatus, aut supra, uxorem duxerint, aut concubinas habuerint, officio ecclesiastico et beneficio careant.

III.

Statuimus ut sanctimoniales, et mulieres quæ canonicæ nominantur et irregulariter vivunt, juxta beatorum Benedicti et Augustini Regulam vitam suam in melius corrigant et emendent, superfluitatemque vestium et inhonestatem deserant. Quod si non impleverint, si qua ipsarum mortua fuerit, Christianorum careat sepultura. Prohibemus etiam ne in eorundem collegiis aliqua, nisi quæ regulariter fuerit victum, recipiatur.

IV.

Decrevimus ut laici ecclesiastica negotia terminare non præsumant.

V.

Auctoritate apostolicæ prohibemus ut nullus advocatus præter jus et beneficium antiquitus aliqui sibi accipere vel usurpare præsumat. Quod si quis contra hæc attentaverit, Christianorum careat sepultura.

* Hæc decreta ad Eugenium III magna ex parte spectant.

A

Nullus in decanum vel archidiaconum, nisi diaconus vel presbyter, ordinetur. Qui si ordinari contempserint, honore suscepto priventur.

VII.

Temerariam multorum audaciam, qui ad detestabiles nundinas ex condito venire solent, ad ostentationem virium suarum, omnino et sub anathemate fieri prohibemus. Quod si quis ibidem mortuus fuerit, pœnitentia et viaticum ei non negetur, ecclesiastica tamen careat sepultura.

VIII.

Decrevimus ut si quis in clericum vel in monachum violentas manus injecerit, anathemati subiaceat, et nullus episcoporum illum præsumat absolvere, nisi mortis urgente periculo, donec apostolico præceptetur aspectui.

IX.

Innovamus ut si quis pro vin licita vel olio ignem apposuerit, vel apponi fecerit, non absolvatur, nisi damno, cui intulerit, secundum facultatem suam resarcito, juret se ulterius ignem non appositurum: et pœnitentia ei detur, ut Hierosolymis, aut in Hispania, in servitio Dei per annum pœniteat.

X.

Præcipimus ut pro chrisamatis et olei sacri et sepulturæ acceptione nullum pretium exigatur.

XI.

Præcipimus ne conductiis presbyteris ecclesiæ committantur.

ANNO DOMINI DCCCXXVII.

VALENTINUS

PONTIFEX ROMANUS.

NOTITIA HISTORICA IN VALENTINUM PAPAM.

(Apud Mænsi, Concil. Coll. Amplias., t. XIV, pag. 501.)

* Valentinus natione Romanus, ex patre Petro, et ob studia elementorum solerti magistro traditus de regione Via lata, sedit dies quadraginta, magnæ sanctitatis, magnæque beatitudinis vir iste repletus, et Spiritus sancti perfusus gratia mansit.

Qui dum in hac Romana urbe, quæ, Deo auctore, summi sacerdotii et regalis excellentiæ retinet dignitatem, ab ingenuis et piis parentibus genitus,

* *Valentinus.* Omnes fere annales Francorum, ut supra dixi, attestantur Eugenium anno 827 defunctum esse. Quo mense obierit, inter se variant. Nos igitur, Anastasium secuti, initium Valentini ad annum Christi 827 atque undecimum Augusti referon-

du et ob studia elementorum solerti magistro traditus esset, sacros divinæ legis apices capaci ubertius sensu rimabat, et ingenii memoria retinebat. Inanes ac turpes puerorum ludos more nobilium evitabat. Nullas ex ore proprio incongruas aut inhonestas fabulas proferebat. Nullisque liticis operum actionibus utebatur. Sed ab ipso primævo infantis ævo dum esse putamus. Ob virtutum insignia eum a Paschale pontifice ex subdiacono creatum esse archidiaconum refert Anastasius. Aliis quadraginta, aliis vix triginta diebus pontificatum tenuit. Sev. lxx.

piæ modestiæ ac sobrietas deditus, et præclaro divinæ inspirationis spiritu plenus, inter cunctas verborum atque prudentiæ phaleras labia complerebat. Præcipuis quoque dictionum copiis, et lucifluis operum meritis patefaciens elegantem sui corporis mentem. Præsertim cum, juxta eximiam doctoris gentium vocem, sine offensione se omnibus ovanter, animoque præbebat benigno. Nemini quippe contrarietatis scandalum ponens, debitum perfectæ dilectionis impendere proximis animo strenuo procurabat. Atque juxta Dominicæ vocis præceptum lumbos castitate præcinctos, et lucernas in manibus gestabat ardentes, verbo scilicet luculenter refulgens, et actu doctrinæ pariter munere cum magnifico exemplo laudabilis judicio coruscabat.

Superna quoque Dei auxiliante virtute, cum jam perfecte initium sumpsisset ætatis, et ipsius bonitatis atque sagacitatis favor longe lateque thuris odoriferi instar flagraret, et aures beatissimi præsulis piæ memoriæ domni Paschalis ex fidelium relato veridico enutrescens pulsasset, eumque, ut populus collaudabat, fore in omnibus illustrem et inclytum veraciter didicisset, mox illum per ecclesiasticos gradus ad subdiaconatus honorem provexit ex Lateranensi palatio, et sibi deservire præcepit. Cujus conversationis et patientiæ vitam ac mores ipse agnoscens, valde illum præ cæteris diligebat. Prædictus autem vir, gratia desuper divina favente, cui se tota mentis devotione integraque virtute devotebat, veritatis, et sapientiæ plenus lumine coruscabat. Erat enim sermone affabilis, doctrina clarus, vultu conspicuus, et inter fratres pia devotione modestus, proximisque fidelis. Nullis vero se, quibus aliquis vel leviter contristaretur, sagaci pectore fultus, negotiis implicabat. Cum præterea cum tot bonis, tantisque operum meritis, præstantis corporis formam elegantem jam dictus pontifex ornatumque inspiceret, levitam sedis suæ apostolicæ consecravit. Cui, ob suæ vitæ meritum quod splendide rutilabat, et ab omni ecclesiæ plebe, atque inclyto Romanorum populo cœtu ingenti diligebatur amore, bona et beneficia multa largiffime contulit, eumque postmodum archidiaconum fecit. Quo sane præsole Christo jubente culmina scandente cœlestia, Eugenius tunc pontificali est ab omnibus elevatus in honore, et positus in sede apostolica. Qui eum cunctis, quæ diximus, bonis decoratum luculenter agnoscens, omni vitæ suæ tempore charissimorum vice retinuit, et velut pater proprio filio corde congaudebat alacri, suisque aspectibus illum assidue consistere capiebat. Peracto vero ac divinitus finito hujus præsulis læcis transeuntis termino, ad sacræ sedis culmina omnis Romanorum cœtus, crebris Dominum jejoniis et orationibus deprecans, ut quis tantæ sedis honore dignus foret eorum sensibus revelare dignaretur. Sed divina

A placata majestas quem ex sacerdotall eis catalogo eligendum arcano suæ potentiæ nutu ostenderet, nisi eam, quem ab ipsis matris uberibus tot supra dictis virtutum copiis, et pulcherrimo doctrinarum flore ornaverant, atque constantem et fidelem in omnibus sibi alumnum nutrierat, sacratissimæ sedis rectorem tribueret?

Collectis igitur in unum venerabilibus episcopis, et gloriosis Romanorum proceribus, omnique amplæ urbis populo in palatio Lateranensi, ut quod jam cordi cœlitus revelatum æquiter omnes tenebant, in uno multorum sonitu resonaret, unius voluntatis consensu fortiter acclamatum est: Valentinum sanctissimum archidiaconum sedis apostolicæ dignum, Valentinum summi pontificatus infula decorandum.

His itaque melliflue dictis, una mox omnes pæci conjunctione manentes ad ecclesiam sanctæ Dei genitricis semper virginis Mariæ domine nostræ sacer clericorum, et Romanorum proceres pariter eam populo properantes multiplices eum Domino grates ac laudes reddentem mære solito invenerunt. Quem illico multum ac diutius renitentem, seque tanti regiminis fore incongruum voce strenua proferentem, almæ plebis et lætis utriusque militiæ Romanorum electus est vocibus in sede pontificum. Ac deinde condignis gloriæ laudibus, et honoris amplitudine ad Lateranense patriarchium ab ipsis deductus, et in pontificali est positus throno. Cujus ovanter ab omni Romanorum senatu pedibus osculatis, et omnibus quæ explenda erant rite ac veneranter peractis, magna sobrietas, magna in totius senus et ætatis populo lætitia mansit. Ejesque consecrationis die sereno jam illucescente, cum lumine jam dietam antistitem ad beati Petri apostolorum principis ecclesiam omnes pariter Romani a palatio deducere, eum majestate divina auxiliante in alto throno summum consecraverunt pontificem.

Qui mox almifficæ sedis culmina scandens beati Petri apostoli et cœlestis regni clavigeri, divinis Deo laudibus et sacrificiis pie oblatis, amplo et magnifico Romanorum cœtu ad palatium cum ingenti gaudio remeavit; atque lautissimis dapibus sumptis amantissimorum multis et diversis munerum donis sacram plebem et senatum populumque Romanum optime [opime] ditavit. Erat quippe dapsillitate inclytus, actione præcipuus, sermone luculentus, omnibus compassione proximus, et inopiam sustinentibus opportunum instanter solatium præbens.

Quibus multiplicibus bonis ornatus, ad cœlestia Christo vocante, corporis oppressus molestia exitu pretioso transivit, atque cum desiderabili beatissimique operis fructu ad conspectum summæ majestatis lætus ascendit, regnans et exultans cum Domino semper.